TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. birželio 19 d.*

„Prekių ženklai — Valstybių narių teisės aktų derinimas — Direktyva 2008/95/EB — Prekių ar paslaugų, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, identifikavimas — Aiškumo ir tikslumo reikalavimai — Nicos klasifikacijos klasių antraščių vartojimas prekių ženklų registracijai — Leistinumas — Prekių ženklu teikiamos apsaugos apimtis“

Byloje C-307/10

dėl *The Person Appointed by the Lord Chancellor under Section 76 of the Trade Marks Act 1994, on Appeal from the Registrar of Trade Marks* (Jungtinė Karalystė) 2010 m. gegužės 27 d. sprendimu, kurį perdavė *High Court of Justice* (*Queen's Bench Division*) ir kurį Teisingumo Teismas gavo 2010 m. birželio 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Chartered Institute of Patent Attorneys

prieš

Registrar of Trade Marks,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, J. Malenovský ir U. Lõhmus (pranešėjas), teisėjai M. Ilešič, E. Levits, A. Ó Caoimh, T. von Danwitz, A. Arabadjiev ir C. Toader,

generalinis advokatas Y. Bot,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. spalio 11 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Chartered Institute of Patent Attorneys*, atstovaujamo *QC* M. Edenborough,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamo S. Hathaway, padedamo baristerio S. Malynicz,

— Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek ir V. Štencel,

— Danijos vyriausybės, atstovaujamos C. Vang,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir J. Kemper,

* Proceso kalba: anglų.

— Airijos, atstovaujamos *BL* N. Travers,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos B. Cabouat, G. de Bergues ir S. Menez,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos E. Riedl,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos M. Szpunar,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes,

— Slovakijos vyriausybės, atstovaujamos B. Ricziová,

— Suomijos vyriausybės, atstovaujamos J. Heliskoski,

— Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamos D. Botis ir R. Pethke,

— Europos Komisijos, atstovaujamos F. W. Bulst ir J. Samnadda,

susipažinęs su 2011 m. lapkričio 29 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 299, p. 25) išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Chartered Institute of Patent Attorneys* (toliau – CIPA) ir *Registrar of Trade Marks* (Jungtinėje Karalystėje registruoti prekių ženklus kompetentinga institucija, toliau – *Registrar*) dėl pastarojo atsisakymo žodinį žymenį IP TRANSLATOR įregistruoti kaip nacionalinį prekių ženklą.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

3 Tarptautiniu lygiu prekių ženklų teisė reglamentuojama 1883 m. kovo 20 d. Paryžiuje pasirašyta Konvencija dėl pramoninės nuosavybės apsaugos, paskutinį kartą peržiūrėta Stokholme 1967 m. liepos 14 d. ir iš dalies pakeista 1979 m. rugsėjo 28 d. (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys,* 828 t., Nr. 11851, p. 305, toliau – Paryžiaus konvencija). Visos valstybės narės yra šios konvencijos šalys.

4 Pagal Paryžiaus konvencijos 19 straipsnį, valstybės, kurioms ši konvencija taikoma, pasilieka sau teisę atskirai sudaryti tarp savęs specialiąsias pramoninės nuosavybės apsaugos sutartis.

5 Remiantis šia nuostata 1957 m. birželio 15 d. Nicoje vykusioje diplomatinėje konferencijoje buvo sudaryta Nicos sutartis dėl tarptautinės prekių ir paslaugų ženklų registravimo klasifikacijos, paskutinį kartą 1977 m. gegužės 13 d. peržiūrėta Ženevoje ir iš dalies pakeista 1979 m. rugsėjo 28 d. (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys,* 1154 t., Nr. I-18200, p. 89, toliau – Nicos sutartis). Jos 1 straipsnyje numatyta:

„1) Šalys, kurioms taikoma ši sutartis, sudaro Specialiąją sąjungą ir priima bendrą prekių ir paslaugų klasifikaciją ženklų registravimo reikmėms [toliau – Nicos klasifikacija].

2) [Nicos] klasifikacija susideda iš:

i) klasių sąrašo[, prireikus pateikiamo] su paaiškinimais;

ii) abėcėlinio prekių ir paslaugų sąrašo <...> su nuoroda klasės, prie kurios priskiriama kiekviena prekė ar paslauga.

<...>“

6 Nicos sutarties 2 straipsnyje „Klasifikacijos teisinė galia ir taikymas“ nurodyta:

„1) Atsižvelgiant į šios Sutarties nustatytus reikalavimus, [Nicos] klasifikacija turi tokią galią, kokią jai suteikia kiekviena Specialiosios Sąjungos šalis. [Nicos] klasifikacija konkrečiai neįpareigoja Specialiosios Sąjungos šalių nei bet kuriam ženklui suteikiamos apsaugos apimties nustatymo, nei paslaugų ženklų pripažinimo požiūriu.

2) Kiekviena Specialiosios Sąjungos šalis pasilieka teisę taikyti [Nicos] klasifikaciją kaip pagrindinę arba kaip papildomą sistemą.

3) Specialiosios sąjungos šalių kompetentingos tarnybos oficialiuose su ženklų registracija susijusiuose dokumentuose bei leidiniuose vartoja prekių ir paslaugų, kurioms registruojami ženklai, klasių numerius pagal [Nicos] klasifikaciją.

4) Bet kurio pavadinimo įtraukimas į abėcėlinį [prekių ir paslaugų] sąrašą neturi jokios reikšmės galimoms teisėms į tą pavadinimą.“

7 Nicos klasifikaciją tvarko Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos (PINO) tarptautinis biuras. Nuo 2002 m. sausio 1 d. šios klasifikacijos klasių sąraše yra 34 prekių klasės ir 11 paslaugų klasių. Kiekvieną klasę apibrėžia viena ar kelios bendrosios nuorodos, kartu vadinamos „klasės antrašte“, kuria bendrai nurodomos sritys, kurioms iš esmės priskiriamos šios klasės prekės ar paslaugos. Abėcėliniame prekių ir paslaugų sąraše yra maždaug 12 000 įrašų.

8 Nicos klasifikacijos vartotojo vadove numatyta, kad siekiant užtikrinti tinkamą kiekvienos prekės ar paslaugos klasifikaciją, reikia vadovautis abėcėliniu prekių ir paslaugų sąrašu ir atskirų klasių paaiškinimais. Jeigu prekės ar paslaugos negalima suklasifikuoti pasitelkiant klasių sąrašo, paaiškinimų arba abėcėlinio prekių ir paslaugų sąrašo, bendrosiose pastabose nurodyti taikytini kriterijai.

9 Pagal PINO duomenų bazėje esančią informaciją, iš valstybių narių tik Kipro Respublika ir Maltos Respublika nėra Nicos sutarties šalys, tačiau vis dėlto ir jos naudoja Nicos klasifikaciją.

10 Kas penkeri metai Nicos klasifikaciją peržiūri ekspertų komitetas. Klostantis faktinėms aplinkybėms galiojęs devintasis leidimas nuo 2012 m. sausio 1 d. pakeistas dešimtuoju leidimu.

Sąjungos teisė

Direktyva 2008/95

11 Direktyva 2008/95 buvo pakeista 1988 m. gruodžio 21 d. Tarybos pirmąja direktyva valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92).

12 Pagal Direktyvos 2008/95 6, 8, 11 ir 13 konstatuojamąsias dalis:

„6) Valstybės narės turėtų savo nuožiūra nustatyti registravimo būdu įgyjamų prekių ženklų įregistravimo, registracijos panaikinimo ir jų pripažinimo negaliojančiais tvarką.

<...>

<...>

8) [Valstybių narių teisės aktų] suderinimo tikslams pasiekti reikia, kad registruoto prekių ženklo įgijimo bei jo išlaikymo sąlygos visose valstybėse narėse būtų iš esmės vienodos. <...>

<...>

11) Apsauga, suteikiama įregistruotu prekių ženklu, kurio funkcija visų pirma yra prekių ženklu garantuoti kilmę, turėtų būti absoliuti esant tapatumui tarp ženklo ir žymens bei tarp prekių ar paslaugų.<...>

<...>

13) Visoms valstybėms narėms privaloma laikytis Paryžiaus konvencijos <...>. Ši direktyva turi visiškai atitikti minėtos konvencijos nuostatas. Ši direktyva neturėtų turėti įtakos šia Konvencija numatytiems valstybių narių įsipareigojimams. <...>“

13 Direktyvos 2008/95 3 straipsnio 1 ir 3 dalyse nustatyta:

„1. Toliau išvardyti žymenys neregistruojami arba, jeigu įregistruoti, registracija gali būti pripažinta negaliojančia:

<...>

b) prekių ženklai, neturintys jokių skiriamųjų požymių;

c) prekių ženklai, sudaryti tik iš tokių žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšiai, kokybei, kiekiui, paskirčiai, vertei, geografinei kilmei arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laikui, arba kitoms prekių ar paslaugų charakteristikoms;

<...>

3. Neatsisakoma registruoti prekių ženklą ar jo registracija nepripažįstama negaliojančia 1 dalies b, c arba d punktuose nurodyta tvarka, jeigu iki paraiškos įregistruoti padavimo datos ir vėliau jį naudojant prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį. Bet kuri valstybė narė gali papildomai numatyti, jog ši nuostata taikoma ir tada, kai skiriamasis požymis buvo įgytas po paraiškos įregistruoti padavimo arba registravimo datos.“

14 Šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalie a punkte numatyta:

„Prekių ženklas neregistruojamas arba, jeigu įregistruotas, registracija gali būti pripažinta negaliojančia:

a) jeigu jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui, o prekės ir paslaugos, kurioms jis yra pareikštas įregistruoti arba yra įregistruotas, yra tapačios prekėms arba paslaugoms, kurioms ankstesnis prekių ženklas yra saugomas“.

Pranešimas Nr. 4/03

15 Remiantis 2003 m. birželio 16 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) pirmininko pranešimo Nr. 4/03 dėl klasių antraščių vartojimo prekių ir paslaugų sąrašuose, pateikiamuose paraiškose įregistruoti Bendrijos prekių ženklą ir jį registruojant (OL VRDT, 9/03, p. 1647), I punktu, jo tikslas yra paaiškinti ir patikslinti VRDT praktiką, „susijusią su klasių antraščių vartojimu ir šio vartojimo padariniais, jeigu paraiškos dėl Bendrijos prekių ženklo ar registracija ribojamos arba jų iš dalies atsisakoma, arba jeigu dėl jų pareiškiamas protestas ar pradedama panaikinimo procedūra“.

16 Pagal šio pranešimo III punkto antrą pastraipą:

„Nicos klasifikacijoje pateiktų bendrųjų sąvokų ar visos klasės antraštės vartojimas laikomas tinkama prekių ir paslaugų specifikacija Bendrijos prekių ženklo paraiškoje. Šių sąvokų vartojimas leidžia tinkamai suklasifikuoti ir sugrupuoti. [VRDT] neprieštarauja bendrųjų sąvokų ir klasių antraščių vartojimui dėl to, kad jos pernelyg neaiškios ar neapibrėžtos, priešingai, nei kai kurie nacionaliniai Europos Sąjungos ir trečiųjų šalių biurai, savo praktikoje taikantys tokią taisyklę kai kurioms klasių antraštėms ir bendrosioms sąvokoms“.

17 Pranešimo Nr. 4/03 IV punkto pirmoje pastraipoje numatyta:

„34 prekių klasės ir 11 paslaugų klasių apima visas prekes ir paslaugas. Todėl visų konkrečios klasės antraštėje esančių bendrųjų sąvokų vartojimas reiškia paraišką visoms prekėms ar paslaugoms, priskiriamoms šiai konkrečiai klasei“.

Anglijos teisė

18 Direktyva 89/104 į Anglijos teisę buvo perkelta 1994 m. Prekių ženklų įstatymu (*Trade Marks Act 1994*, toliau – 1994 m. įstatymas).

19 Pagal šio įstatymo 32 straipsnio 2 dalies c punktą registracijos paraiškoje pirmiausia turi būti „nurodytos prekės arba paslaugos, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą“.

20 Pagal to paties įstatymo 34 straipsnio 1 dalį:

„1. Siekiant įregistruoti prekių ženklus prekės arba paslaugos klasifikuojamos pagal nustatytą klasifikavimo sistemą.

2. Visus klausimus dėl prekių arba paslaugų priskyrimo klasei sprendžia *Registrar*, kurio sprendimai neskundžiami.“

21 1994 m. įstatymas buvo papildytas Prekių ženklų taisyklėmis (*Trade Marks Rules* 2008), kuriose reglamentuojama Jungtinės Karalystės intelektinės nuosavybės tarnybos (UKIPO) praktika ir procedūra. Pagal šių taisyklių 8 taisyklės 2 dalies b punktą pareiškėjas turi prekes ir paslaugas, kurioms prašoma įregistruoti nacionalinį prekių ženklą, nurodyti taip, kad būtų aiškus šių prekių ir paslaugų pobūdis.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

22 2009 m. spalio 16 d. CIPA pagal 1994 m. įstatymo 32 straipsnį pateikė paraišką kaip nacionalinį prekių ženklą įregistruoti pavadinimą „IP TRANSLATOR“. Norėdamas identifikuoti su šia registracija susijusias paslaugas CIPA vartojo Nicos klasifikacijos 41 klasės antraštėje nurodytas bendrąsias sąvokas, būtent „Švietimą; mokymą; pramogas; sportinę ir kultūrinę veiklą“.

23 2010 m. vasario 12 d. sprendimu *Registrar* šią paraišką atmetė remdamasis Direktyvos 2008/95 3 straipsnio 1 dalies b ir c punktus ir 3 dalį atitinkančiomis nacionalinės teisės nuostatomis. Minėtą paraišką *Registrar* išnagrinėjo remdamasis Pranešimu Nr. 4/03 ir padarė išvadą, kad ji apėmė ne tik CIPA nurodytas paslaugas, tačiau ir visas kitas Nicos klasifikacijos 41 klasei priskiriamas paslaugas, įskaitant vertimo. Šių paslaugų atžvilgiu pavadinimas „IP TRANSLATOR“, viena vertus, neturi skiriamojo pobūdžio, ir, kita vertus, yra apibūdinamojo pobūdžio. Be to, nėra jokių įrodymų, kad iki registracijos paraiškos pateikimo dienos žodinis žymuo „IP TRANSLATOR“ būtų įgijęs skiriamąjį pobūdį dėl naudojimo, kiek tai susiję su vertimo paslaugomis. CIPA taip pat neprašė, kad būtų laikoma, jog šių paslaugų neapima jos pateikta prekių ženklo registracijos paraiška.

24 2010 m. vasario 25 d. CIPA apskundė šį sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, tvirtindamas, kad jo registracijos paraiškoje nebuvo nurodytos 41 klasei priskiriamos vertimo paslaugos, taigi ji neapėmė šių paslaugų. Todėl *Registrar* dėl registracijos pateikti prieštaravimai klaidingi, ir CIPA registracijos paraiška atmesta klaidingai.

25 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, neginčijama, kad vertimo paslaugos paprastai nelaikomos „švietimo“, „mokymo“, „pramogų“, „sportinės“ ar „kultūrinės veiklos“ pakategore.

26 Taip pat iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad be abėcėlinio prekių ir paslaugų sąrašo, kuriame yra 167 Nicos klasifikacijos 41 klasei priskiriamas paslaugas detalizuojantys įrašai, *Registrar* pagal 1994 m. įstatymą tvarkomoje duomenų bazėje yra ir daugiau kaip 2 000 šiai 41 klasei priskiriamas paslaugas detalizuojančių įrašų, o pagal 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 207/2009 (OL L 78, p. 1) VRDT tvarkomoje *Euroace* duomenų bazėje pateikiama daugiau kaip 3 000 įrašų.

27 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad manant, jog *Registrar* požiūris teisingas, CIPA registracijos paraiška apimtų visus šiuos įrašus, įskaitant vertimo paslaugas. Tokiu atveju ši paraiška apimtų ir joje ar su ja susijusiame registracijos įraše nenurodytas prekes ar paslaugas. Jo nuomone, toks aiškinimas nesuderinamas su aiškumo ir tikslumo, kurių laikantis turi būti identifikuotos įvairios prekės ir paslaugos, kurias apima prekių ženklo registracijos paraiška, reikalavimu.

28 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat remiasi *Association of European Trade Mark Owners* (*Marques*) 2008 m. atliktu tyrimu, parodžiusiu, kad valstybių narių praktika skiriasi, nes kai kurios kompetentingos valdžios institucijos taiko Pranešime Nr. 4/03 pateiktą aiškinimą, o kai kurios laikosi kitokio požiūrio.

29 Šiomis aplinkybėmis *The Person Appointed by the Lord Chancellor under Section 76 of the Trade Marks Act 1994, on Appeal from the Registrar of Trade Marks* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„Ar pagal <…> Direktyvą 2008/95 <…> :

1. Įvairias prekes ar paslaugas, kurias apima prekių ženklo paraiška, būtina identifikuoti aiškiai ir tiksliai, ir, jei taip, tai kiek aiškiai ir tiksliai?

2. Siekiant identifikuoti įvairias prekes ar paslaugas, kurias apima prekių ženklo paraiška, galima vartoti [Nicos] klasifikacijos klasių antraščių bendrąsias sąvokas?

3. Tokį minėtos <…> klasifikacijos klasių antraščių bendrųjų sąvokų vartojimą būtina arba galima aiškinti pagal < ... > Pranešimą Nr. 4/03 <...>?“

Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtinumo

30 Savo rašytinėse pastabose VRDT teigia, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą turi būti pripažintas nepriimtinu motyvuojant tuo, kad jis yra dirbtinis, nes Teisingumo Teismo atsakymas į prejudicinius klausimus nesvarbus priimant sprendimą pagrindinėje byloje. Europos Komisija taip pat išreiškia abejonių dėl realaus aptariamos registracijos poreikio.

31 Šiuo atžvilgiu primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 267 straipsnyje numatyta procedūra yra bendradarbiavimo tarp Teisingumo Teismo ir nacionalinių teismų priemonė, dėl kurios Teisingumo Teismo nacionaliniams teismas pateikia Sąjungos teisės aiškinimą, būtiną pastariesiems norint priimti sprendimą jų nagrinėjamose bylose (žr., be kita ko, 1992 m. liepos 16 d. Sprendimo *Meilicke*, C-83/91, Rink. p. I-4871, 22 punktą ir 2009 m. kovo 24 d. Sprendimo *Danske Slagterier*, C-445/06, Rink. p. I-2119, 65 punktą).

32 Vykstant tokiam bendradarbiavimui klausimams dėl Sąjungos teisės taikoma svarbumo prezumpcija. Nacionalinio teismo pateiktą prašymą Teisingumo Teismas gali atmesti, tik jei yra akivaizdu, jog prašymas išaiškinti Sąjungos teisę yra visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos faktais ar dalyku, kai problema yra hipotetinė arba kai Teisingumo Teismui nežinomos faktinės aplinkybės ar teisiniai pagrindai, kad jis galėtų naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (žr., be kita ko, 2003 m. spalio 16 d. Sprendimo *Traunfellner,* C-421/01, Rink. p. I-11941, 37 punktą; 2006 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Cipolla ir kt.*, C-94/04 ir C-202/04, Rink. p. I-11421, 25 punktą bei 2010 m. birželio 1 d. Sprendimo *Blanco Pérez ir Chao Gómez*, C-570/07 ir C-571/07, Rink. p. I-4629, 36 punktą).

33 Vis dėlto nagrinėjamu atveju taip nėra. Neginčijama, kad prekių ženklo registracijos paraiška tikrai buvo pateikta ir kad *Registrar* ją atmetė, nepaisant to, kad jis nukrypo nuo savo įprastos praktikos. Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas iš tiesų atitinka objektyvų poreikį priimti sprendimą jo nagrinėjamoje byloje (šiuo klausimu žr. 2005 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Mangold*, C-144/04, Rink. p. I-9981, 38 punktą).

34 Iš to matyti, kad šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą reikia laikyti priimtinu.

Dėl prejudicinių klausimų

35 Savo trimis klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, ar Direktyvą 2008/95 reikia aiškinti taip, kad ja reikalaujama, jog prekės ir paslaugos, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, būtų identifikuotos remiantis tam tikru aiškumo ir tikslumo laipsniu. Jeigu atsakymas būtų teigiamas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar, atsižvelgiant į minėtus aiškumo ir tikslumo reikalavimus, Direktyvą 2008/95 reikia aiškinti taip, kad ja nacionalinio prekių ženklo paraišką pateikusiam asmeniui draudžiama identifikuoti tokias prekes ir paslaugas vartojant Nicos klasifikacijos klasių antraščių bendrąsias sąvokas ir kad Nicos klasifikacijos konkrečios klasės antraštėje esančių visų bendrųjų sąvokų vartojimas būtų laikomas paraiška visoms šiai konkrečiai klasei priskiriamoms prekėms ar paslaugoms.

36 Pirmiausia primintina, kad, kaip nurodyta Direktyvos 2008/95 11 konstatuojamojoje dalyje, prekių ženklu suteikiamos apsaugos tikslas – be kita ko, užtikrinti prekių ženklo kilmės funkciją, t. y., garantuoti vartotojui ar galutiniam naudotojui prekių ženklu žymimos prekės ar paslaugos kilmės tapatybę ir leisti neklystant atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitos kilmės prekių ir paslaugų (šiuo klausimu žr. 1998 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Canon,* C-39/97, Rink. p. I-5507, 28 punktą; 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Sieckmann*, C-273/00, Rink. p. I-11737, 34 ir 35 punktus bei 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, Rink. p. I-4893, 45 punktą).

37 Iš to matyti, kad žymens registracijos kaip prekių ženklo visuomet turi būti prašoma nurodant tam tikras prekes ar paslaugas. Jeigu registracijos paraiškoje pateikiamu žymens grafiniu pavaizdavimu siekiama apibrėžti tikslų prekių ženklu teikiamos apsaugos objektą (žr. minėto Sprendimo *Sieckmann* 48 punktą), tokios apsaugos apimtį lemia minėtoje paraiškoje nurodytų prekių ir paslaugų pobūdis ir skaičius.

Dėl prekių ir paslaugų identifikavimui keliamų aiškumo ir tikslumo reikalavimų

38 Pirmiausia konstatuotina, kad jokioje Direktyvos 2008/95 nuostatoje tiesiogiai neaptariamas atitinkamų prekių ir paslaugų identifikavimo klausimas.

39 Vis dėlto šios konstatuotos aplinkybės neužtenka padaryti išvadą, kad prekių ar paslaugų nustatymo siekiant įregistruoti nacionalinį prekių ženklą klausimas nepatenka į Direktyvos 2008/95 taikymo sritį.

40 Iš tiesų nors iš Direktyvos 2008/95 6 konstatuojamosios dalies matyti, kad valstybės narės gali savo nuožiūra nustatyti procedūrą, be kita ko, susijusią su prekių ženklų registracija, reglamentuojančias nuostatas (šiuo klausimu žr. 2005 m. liepos 7 d. Sprendimo *Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte*, C-418/02, Rink. p. I-5873, 30 punktą ir 2007 m. birželio 14 d. Sprendimo *Häupl*, C-246/05, Rink. p. I-4673, 26 punktą), vis dėlto Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad prekių ir paslaugų, kurios gali būti apsaugotos įregistruotu prekių ženklu, pobūdžio ir turinio nustatymas priklauso ne nuo su registravimo procedūra susijusių nuostatų, bet nuo esminių prekių ženklu suteikiamos teisės įgijimo sąlygų (minėto Sprendimo *Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte* 31 punktas).

41 Šiuo klausimu Direktyvos 2008/95 8 konstatuojamojoje dalyje pabrėžiama, jog valstybių narių teisės aktų suderinimo tikslams pasiekti reikia, kad teisės į registruotą prekių ženklą įgijimo sąlygos visose valstybėse narėse būtų iš esmės vienodos (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Sieckmann* 36 punktą; 2004 m. vasario 12 d. Sprendimo *Koninklijke KPN Nederland*, C-363/99, Rink. p. I-1619, 122 punktą ir 2011 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Budějovický Budvar*, C-482/09, Rink. p. I-8701, 31 punktą).

42 Dėl reikalavimo aiškiai ir tiksliai identifikuoti prekes ir paslaugas, nurodytas paraiškoje įregistruoti žymenį kaip prekių ženklą, reikia konstatuoti, kad tam tikrų Direktyvos 2008/95 nuostatų taikymas labai priklauso nuo to, ar su įregistruotu prekių ženklu susijusios prekės ar paslaugos nurodytos pakankamai aiškiai ir tiksliai.

43 Būtent klausimas, ar prekių ženklui taikomas vienas iš Direktyvos 2008/95 3 straipsnyje nurodytų atsisakymo registruoti prekių ženklus pagrindų ar vienas iš įregistruotų prekių ženklų registracijos negaliojimo pagrindų turi būti vertinamas konkrečiai atsižvelgiant į prekes ar paslaugas, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą (žr. minėto Sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* 33 punktą ir 2007 m. vasario 15 d. Sprendimo *BVBA Management, Training en Consultancy*, C-239/05, Rink. p. I-1455, 31 punktą).

44 Paraleliai, papildomi atsisakymo registruoti ar negaliojimo pagrindai, susiję su prieštaravimo ankstesnėms teisėms atvejais, numatytais šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje, lemia prielaidą, kad dviem prekių ženklais, dėl kurių kilo ginčas, žymimos tapačios arba panašios prekės ar paslaugos.

45 Taip pat Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad nors nebūtina konkrečiai apibūdinti paslaugos ar paslaugų, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, o joms identifikuoti pakanka naudoti bendras formuluotes, vis dėlto iš pareiškėjo turi būti reikalaujama apibrėžti prekes ar prekių rūšis, su kuriomis susijusios šios paslaugos, pavyzdžiui, pateikiant kitas tikslesnes nuorodas. Tokie patikslinimai gali palengvinti pirmesniuose punktuose nurodytų Direktyvos 2008/95 straipsnių taikymą ir smarkiai neapriboti prekių ženklui teikiamos apsaugos (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte* 49–51 punktus).

46 Šiuo klausimu primintina, kad prekių ženklo įregistravimo viešajame registre tikslas – padaryti prekių ženklą prieinamą kompetentingoms valdžios institucijoms ir visuomenei, ypač ūkio subjektams (minėto Sprendimo *Sieckmann* 49 punktas ir 2004 m. birželio 24 d. Sprendimo *Heidelberger Bauchemie*, C-49/02, Rink. p. I-6129, 28 punktas).

47 Pirma, kompetentingos valdžios institucijos turi pakankamai aiškiai ir tiksliai žinoti, kokias prekes ar paslaugas apima prekių ženklas, kad galėtų vykdyti savo pareigas, susijusias su išankstiniu registracijos paraiškų nagrinėjimu bei su tinkamo ir tikslaus prekių ženklų registro skelbimu bei tvarkymu (pagal analogiją žr. minėtų sprendimų *Sieckmann* 50 punktą bei *Heidelberger Bauchemie* 29 punktą).

48 Antra, ūkio subjektai turi turėti galimybę aiškiai ir tiksliai žinoti apie esamų ar galimų konkurentų įregistruotus prekių ženklus arba apie pateiktas paraiškas įregistruoti prekių ženklą ir taip gauti svarbią informaciją, susijusią su trečiųjų asmenų teisėmis (minėtų sprendimų *Sieckmann* 51 punktas ir *Heidelberger Bauchemie* 30 punktas).

49 Todėl Direktyva 2008/95 reikalaujama, kad prekes ar paslaugas, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, pareiškėjas identifikuotų pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad kompetentingos valdžios institucijos ir ūkio subjektai vien tuo remdamiesi galėtų nustatyti prašomos apsaugos apimtį.

Dėl Nicos klasifikacijos klasių antraščių bendrųjų sąvokų vartojimo

50 Pabrėžtina, kad Direktyvoje 2008/95 nepateikiama jokia nuoroda į Nicos klasifikaciją, todėl ja valstybėms narėms nenustatoma jokia pareiga ar draudimas ją naudoti registruojant nacionalinius prekių ženklus.

51 Vis dėlto pareiga naudotis šia priemone išplaukia iš Nicos sutarties 2 straipsnio 3 punkto, kuriame nustatyta, kad Specialiosios sąjungos, kurią sudaro beveik visos valstybės narės, šalių kompetentingos tarnybos oficialiuose su prekių ženklų registracija susijusiuose dokumentuose bei leidiniuose vartoja prekių ar paslaugų, kurioms registruojami ženklai, klasių numerius pagal Nicos klasifikaciją.

52 Atsižvelgiant į tai, kad Nicos sutartis priimta taikant Paryžiaus konvencijos 19 straipsnį, ir į tai, kad pagal Direktyvos 2008/95 13 konstatuojamąją dalį ja nesiekiama daryti įtakos minėtoje konvencijoje numatytiems valstybių narių įsipareigojimams, konstatuotina, kad šia direktyva nedraudžiama, jog kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos reikalautų arba sutiktų su tuo, kad nacionalinio prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo identifikuotų prekes ir paslaugas, kurioms prašo prekių ženklo apsaugos, naudodamasis Nicos klasifikacija.

53 Tačiau siekiant užtikrinti Direktyvos 2008/95 veiksmingumą ir gerą prekių ženklų registracijos sistemos veikimą, toks identifikavimas turi atitikti šia direktyva keliamus aiškumo ir tikslumo reikalavimus, kaip konstatuota šio sprendimo 49 punkte.

54 Šiuo klausimu reikia pastebėti, kad kai kurios Nicos klasifikacijos klasių antraštėse vartojamos bendrosios sąvokos yra savaime pakankamai aiškios ir tikslios, kad kompetentingos valdžios institucijos ir ūkio subjektai galėtų nustatyti prekių ženklu teikiamos apsaugos apimtį, o kitos negali patenkinti šio reikalavimo, nes yra per daug bendros ir apima per daug skirtingas prekes ar paslaugas, kad būtų suderinamos su prekių ženklo atliekama kilmės funkcija.

55 Taigi kompetentingos valdžios institucijos turi atskirai vertinti kiekvieną atvejį ir atsižvelgti į prekes ar paslaugas, kurioms pareiškėjas prašo prekių ženklo apsaugos ir taip nustatyti, ar šios sąvokos atitinka keliamus aiškumo ir tikslumo reikalavimus.

56 Todėl Direktyva 2008/95 nedraudžiama vartoti Nicos klasifikacijos klasių antraščių bendrųjų sąvokų siekiant identifikuoti prekes ir paslaugas, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, jeigu toks identifikavimas yra pakankamai aiškus ir tikslus, kad leistų kompetentingoms valdžios institucijoms ir ūkio subjektams nustatyti prašomos apsaugos apimtį.

Dėl apsaugos apimties, atsirandančios dėl visų konkrečios klasės antraštės bendrųjų sąvokų vartojimo

57 Primintina, kad Teisingumo Teismas jau yra konstatavęs, jog galima prašyti įregistruoti prekių ženklą visoms į Nicos klasifikacijos klasę patenkančioms prekėms ar paslaugoms arba tik kai kurioms iš jų (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* 112 punktą).

58 Iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą ir iš Teisingumo Teismui pateiktų pastabų matyti, kad šiuo metu egzistuoja du požiūriai dėl Nicos klasifikacijos klasių antraščių bendrųjų sąvokų vartojimo, būtent požiūris, kuris atitinka išplaukiantį iš Pranešimo Nr. 4/03, pagal kurį visų Nicos klasifikacijos konkrečios klasės antraštės bendrųjų sąvokų vartojimas reiškia paraišką visoms prekėms ar paslaugoms, priskiriamoms šiai konkrečiai klasei, ir pažodiniu aiškinimu grindžiamas požiūris, kuriuo šiose sąvokose vartojamiems terminams siekiama suteikti natūralią ir įprastą reikšmę.

59 Šiuo atžvilgiu dauguma teismo posėdyje dalyvavusių šalių, atsakydamos į Teisingumo Teismo užduotą klausimą, tvirtino, kad paralelus šių dviejų požiūrių buvimas gali neigiamai paveikti gerą prekių ženklų sistemos veikimą Sąjungoje. Būtent pabrėžta, kad du požiūriai gali lemti ne tik skirtingą nacionalinio prekių ženklo apsaugos apimtį, jeigu prekių ženklas įregistruotas keliose valstybėse narėse, bet ir to paties prekių ženklo apsaugos apimtį, jeigu jis įregistruotas ir kaip Bendrijos prekių ženklas. Toks skirtumas gali, be kita ko, turėti neigiamą poveikį ieškinio dėl teisių į prekių ženklą pažeidimo pasekmėms, nes juo bus daugiau pasiekta valstybėse narėse, kuriose laikomasi Pranešimu Nr. 4/03 grindžiamo požiūrio.

60 Be to, situacija, kai prekių ženklu teikiamos apsaugos apimtis priklauso nuo aiškinamojo kompetentingos valdžios institucijos požiūrio, o ne nuo tikrosios pareiškėjo valios, gali daryti žalą tiek minėto pareiškėjo, tiek trečiųjų ūkio subjektų teisiniam saugumui.

61 Taigi norėdamas įvykdyti visus minėtus aiškumo ir tikslumo reikalavimus nacionalinio prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo, kuris vartoja visas Nicos klasifikacijos konkrečios klasės antraštės bendrąsias sąvokas, kad identifikuotų prekes ar paslaugas, kurioms prašo prekių ženklo apsaugos, privalo patikslinti, ar jo registracijos paraiška apima visas prekes ar paslaugas, nurodytas atitinkamos konkrečios klasės abėcėliniame sąraše, ar tik tam tikras iš jų. Tuo atveju, jeigu paraiška pateikta tik dėl tam tikrų minėtų prekių ar paslaugų, pareiškėjas privalo patikslinti, kurias iš šiai klasei priskiriamų prekių ar paslaugų apima paraiška.

62 Registracijos paraiška, iš kurios negalima nustatyti, ar, vartodamas Nicos klasifikacijos konkrečios klasės antraštę, pareiškėjas turi omenyje visas šios klasės prekes ar tik jų dalį, negali būti laikoma pakankamai aiškia ir tikslia.

63 Todėl pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti, ar CIPA, pavartojęs visas Nicos klasifikacijos 41 klasės bendrąsias sąvokas, savo paraiškoje patikslino, ar ši paraiška apėmė visas šiai klasei priskiriamas paslaugas, ir ypač, ar ji apėmė vertimo paslaugas.

64 Taigi į pateiktus klausimus reikia atsakyti taip:

— Direktyvą 2008/95 reikia aiškinti taip, kad ja reikalaujama, jog prekes ar paslaugas, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, pareiškėjas identifikuotų pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad kompetentingos valdžios institucijos ir ūkio subjektai vien tuo remdamiesi galėtų nustatyti prekių ženklu teikiamos apsaugos apimtį,

— Direktyvą 2008/95 reikia aiškinti taip, kad ja nedraudžiama vartoti Nicos klasifikacijos klasių antraščių bendrųjų sąvokų siekiant identifikuoti prekes ir paslaugas, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, jeigu toks identifikavimas yra pakankamai aiškus ir tikslus,

— nacionalinio prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo, kuris vartoja visas Nicos klasifikacijos konkrečios klasės antraštės bendrąsias sąvokas, kad identifikuotų prekes ar paslaugas, kurioms prašo prekių ženklo apsaugos, privalo patikslinti, ar jo registracijos paraiška apima visas prekes ar paslaugas, nurodytas šios klasės abėcėliniame sąraše, ar tik tam tikras iš jų. Tuo atveju, jeigu paraiška pateikta tik dėl tam tikrų minėtų prekių ar paslaugų, pareiškėjas privalo patikslinti, kurias iš šiai klasei priskiriamų prekių ar paslaugų apima paraiška.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

65 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti reikia aiškinti taip, kad ja reikalaujama, jog prekes ar paslaugas, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, pareiškėjas identifikuotų pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad kompetentingos valdžios institucijos ir ūkio subjektai vien tuo remdamiesi galėtų nustatyti prekių ženklu teikiamos apsaugos apimtį.

Direktyvą 2008/95 reikia aiškinti taip, kad ja nedraudžiama vartoti 1957 m. birželio 15 d. Nicos diplomatinėje konferencijoje sudarytos, 1977 m. gegužės 13 d. paskutinį kartą Ženevoje peržiūrėtos ir 1979 m. rugsėjo 28 d. iš dalies pakeistos Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų ženklų registravimo klasifikacijos 1 straipsnyje nurodytos klasifikacijos klasių antraščių bendrųjų sąvokų siekiant identifikuoti prekes ir paslaugas, kurioms prašoma prekių ženklo apsaugos, jeigu toks identifikavimas yra pakankamai aiškus ir tikslus.

Nacionalinio prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo, kuris vartoja visas Nicos sutarties 1 straipsnyje nurodytos klasifikacijos konkrečios klasės antraštės bendrąsias sąvokas, kad identifikuotų prekes ar paslaugas, kurioms prašo prekių ženklo apsaugos, privalo patikslinti, ar jo registracijos paraiška apima visas prekes ar paslaugas, nurodytas šios klasės abėcėliniame sąraše, ar tik tam tikras iš jų. Tuo atveju, jeigu paraiška pateikta tik dėl tam tikrų minėtų prekių ar paslaugų, pareiškėjas privalo patikslinti, kurias iš šiai klasei priskiriamų prekių ar paslaugų apima paraiška.

Parašai.